

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ כ"ה - חֲלָק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 743

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

הזוהר והערב רב

כט

כי מדת שלום הוא יסוד לכל והיא מדה טובה מאד אף על פי כן כמו שהחולה מוכרח להפליט ממנו דמים והדם הוא נפש אשר יש בהם אף קצת תערובות כמו כן בעיקבתא דמשיחא מוכרחים למאוס בכל תהלוכות הנ"ל גם אם יש בזה דברים מועילים כי הוא זמן הבירור וזה הוא הבחירה והנסיון בימים האלו, והשי"ת ישכון בלבנו וראתו ואהבתו, ונזכה במהרה לגאולתינו ופדות נפשינו.

ידידו דוש"ת מצפה לב"ט

הק' שמחה ישבר בער האלבערשטאם

דברי שמחה מכתב י"ג

כב.

רוב הדור וראשים שלהם הם ערב רב – משה בא בעיבוד אחת לחמישים שנה שלא יסעו ראשי הערב רב את ישראל

בספר הקדוש זוהר חי בראשית על זוהר ד' כ"ה ע"א (בדפי הספר דף צ"ו) מהגאון הקדוש מקמאארנא זי"ע, וז"ל שהערב רב היה חלק הרע של משה ומשה רצה לתקנם וכו' ומשה עצמו יקום בכל דור ודור ויתנגלגל גם בימים אלו דרא בתראה בין ערב רב וכו' ועתה רוב הדור וראשים שלהם הם ערב רב...את ישראל לדרכים שונים מקולקלים וכו' עבלה"ק.

(עיין לעיל פרק ג' אות ב' דמבואר כן בזוהר הקדוש פרשת נשא דהראשים בכל אתר ואתר יהיו מהערב רב ותמלא הארץ חמס מפניהם, ושם אות ג' מהזוהר הקדוש פרשת תצא דבסוף הגלות ישלמון על ישראל רמאים ודייני שקר מהערב רב, עיין שם).

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דָרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהֱר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מַסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהֱר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזֶּהֱר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דִּקְדָּשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזֶּהֱר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהֱר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהֱר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמַסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהֱר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאָתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמִדִּים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהֱר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרָם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כג.

רוב הדור עם הראשים הם מהערב רב – משה הוצרך להתגלגל בכל דור כמו האריז"ל והבעל שם טוב הקדוש

ועתה רוב הדור עם הראשים שלהם מהערב רב ושלא יטעו את ישראל בדרכים מקוקלים הזהר מן היועצך לפי דרכו שתלך בדרך החדש לבנות את כל התפילה והמצוות בסכליות של כסיל בחושך הולך כמו שעשה הטמא והארור שהטעה אל כל העולם בדרכים מרורים כלענה, וכן בכל דור ודור, ולזה הוצרך להתגלגל משה רבינו בכל דור ודור כמו מרן האר"י והריב"ש טוב וכל בכל דור צדיקיא שלא יטעו ערב רב עם ראשים שלהם את ישראל, וכל זה מבואר (בליקוטי תורה להאריז"ל פרשת ואתחנן) למעיין בעינים מאירים עכ"ל.

(זוהר חי בראשית דף קי"ג)

כד.

**קן מקובל גם מהבעל שם טוב הקדוש שקודם ביאת
המשיח יהיו רוב מנהיגים וראשי העדה מהערב רב –
כל אחד צריך ליפחד שלא יהיה בכלל הערב רב –
עכשיו הוא גמר הבירור של כל הגלגולים**

ועכשיו קודם ביאת המשיח צדקינו אשר העידו רבותינו זכרונם לברכה (סוף סוטה) כי האמת תהא נעדרת, ושקרא ישלוט בעלמא, ומקובל מפי הבעל שם טוב הק' ותלמידיו, כי קודם ביאת המשיח יהיו רוב מנהיגים וראשי העדה מהערב רב.

מששת ימי בראשית, ולא לחנם תקנו בעלי המשנה, חתימת יין שלא התנסף ויתערב בצד האחר, ועל היין הזה נאמר לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום, כ"ן ודאי יי"ן, שבאים הפנים של התורה, ועליהם נאמר סוד יהו"ה ליראיו.

הקנקן של היין הזה זה לבו של אדם, שאם הוא קנקן חדש והתנסף ביין נסוף, שהוא יצר הרע, צריך שלש פעמים הדחה, והן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר, ולא לחנם תקנו כוס של ברכה אף כף הדחה וישטיפה, הדחה מבפנים וישטיפה מבחוץ, להיות תוכו כבדו, וסוד הדבר - וטהרו וקדשו, וכאשר הקנקן, שהוא לב יין מבפנים ומבחוץ, שורה שם חכמה, שנאמר בה יהו"ה קנני ראשית דרכו, קנני הוא קנקן ודאי, ואם הקנקן הזה הוא יין, נאמר בו ונקח, ואם לאו, לא ינקח כל הנגע בה.

וקנקן של אדם זו האשה, והוא כוס, כף צריכה שטיפה והדחה, אם היא כוס של ברכה, ועליה נאמר, להניח ברכה אל ביתך, ואם לאו, נקראת כוס התרעלה, ועל היין שלה נאמר תנו שכר לאובד ויין למרי נפש וכו'. השדים שלה הן אשכולות מרורות, אבל היין של כוס של ברכה עליו נאמר ויין ישמח לבב אנוש, ששם פקודי יהו"ה ישרים משמחי לב, שהם האשכולות שלה.

תקנו עשרים ותשעה

בראשית ברא אלהיים, ב' נקדה בהיכלו, עליה נאמר גן נעול

דלא יעול נוכראה תמן, ודא יין המשומר בענביו מששת ימי בראשית, ולא למגנא תקינו מארי מתניתין, חתימת יין דלא יתנסף ויתערב בסטרא אחרא, ועל האי יין אתמר (תהלים קמו יב) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום, כ"ן ודאי יי"ן שבועין אנפין דאורייתא, ועליהו אתמר (שם כה יד) סוד יהו"ה ליראיו.

קנקן דהאי יי"ן דא לבא דבר נש, אם הוא קנקנא חדתא ואתנסף ביין נסוף דאיהו יצרא בישא, צריך תלתא זמנין הדחה, והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר (איוב לג כט), ולא למגנא תקינו בכוס דברכה אוף הכי הדחה וישטיפה, הדחה מבפנים שטיפה מבחוץ, למהוי תוכו כבדו, ורזא דמלה וטהרו וקדשו (ויקרא טז יט), וכד איהו קנקן דאיהו לבא דכנא מלגאו ומלבר, שריא תמן חכמה, דאתמר בה (משלי ח כב) יהו"ה קנני ראשית דרכו קנני איהו קנקן ודאי, ואם האי קנקן איהו דכנא, אתמר ביה ונקח, ואם לאו לא ינקח כל הנגע בה (שם ו כט).

וקנקן דבר נש דא אתתא, ואיהו כוס, הכי צריכה שטיפה והדחה, אם היא כוס דברכה, ועלה אתמר (יחזקאל מד ל) להניח ברכה אל ביתך, ואם לאו אתקריאת כוס התרעלה, ויין דילה עליה אתמר (משלי א ו) תנו שכר לאובד ויין למרי נפש וכו', שדים דילה אינון אשכולות מרורות, אבל יין דכוס דברכה עליה אתמר (תהלים קד טו) ויין ישמח לבב אנוש דתמן פקודי יהו"ה ישרים משמחי לב (שם יט טו), דאינון אשכולות דילה.

תקונא עשרין ותשע

בראשית ברא אלהיים, ב' נקודה בהיכליה, עליה אתמר (שיר ד יב) גן

אחותי כלה גל נעול מעין חתום. מי המעין החתום? זו נקדה. מי הוא הנעול שלה? זה ר' שפתום להיכל, ובו נעשיתם שתומה, היאם גדולה מלסרבה המשרה, ועל הנקדה הזו נאמר ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה, והנקדה הזו מצד הימין נקראת אהבה, ומצד השמאל נקראת יראה, ומצד העמוד האמצעי נקראת תורה, והיא מצוה, שהעמוד האמצעי כולל את שניהם, משום שהו' כולל את י"ה, שהם למין ולשמאל, והו' באמצע כולל את שניהם, והשכינה המתחונה מצוה הכלולה מארבע אותיות, היא נקראת י' מצד החכמה, ה' מצד האם העליונה, ונקראת תורה מהצד של העמוד האמצעי. זהו שכתוב יהו"ה קנני ראשית דרכו, דרכו דרך ו', קנני שהוא הקן שלה, ומשום שהיא כלולה מכל הארבע, נקראת מצוה. מ"ץ באותיות א"ת ב"ש הוא י"ה, י"ם ה"ץ, ובה כלולים מצוות עשה ולא תעשה. המצוות של לא תעשה מצד הדין שהוא אליהם, ששם י"ה, ועליה נאמר זה שמ"י, והרי פשוטו. מצוות עשה מצד הימין שהוא רחמים, שכלולים באברהם, ועליהם נאמר ברוגז רחם תזכר.

קם זמן אחד מאחר הצל (הפתל) ואמר: רבי רבי, מנורה הקדושה, קום הדלק גר שהיא מצוה, השכינה הקדושה, שעליה נאמר אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, ועליה נאמר להעלת גר תמיד, גר יהו"ה נקראת ודאי, האור שמאירה בו נשמת אדם, קום הדלק בה.

גר יהו"ה אתקריאת ודאי, אור דנהיר ביה נשמת אדם, קום אדליק בה.

נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום, מאן מעין חתום דא נקודה, מאן ניהו נעול (דף עג ט"א) דילה, דא ו' דסתים להיכלא ובה אתעביד ם סתימא, איהי ם רבתא מלסרבה המשרה (ישעיה טו), והאי נקודה עלה אתמר (אויב כח כא) ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה, והאי נקודה מסטרא דמינא אתקריאת אהבה, ומסטרא דשמאלא אתקריאת יראה, ומסטרא דעמודא דאמצעיתא אתקריאת תורה, ואיהי מצוה דעמודא דאמצעיתא כליל תרווייהו, בגין דאיהו ו' כליל י"ה דאינון לימינא ושמאלא, ואיהו ו' באמצעיתא כליל תרווייהו, ושכינתא תתאה מצוה כלילא מארבע אתוון, איהי אתקריאת י' מסטרא דחכמה, ה' מסטרא דאימא עלאה, ואתקריאת תורה מסטרא דעמודא דאמצעיתא, הדא הוא דכתיב (משלי ח כב) יהו"ה קנני ראשית דרכו, דרכו דרך ו', קנני דאיהו קן דילה, ובגין דאיהי כלילא מפלהו ארבע אתקריאת מצוה, מ"ץ באותיות א"ת ב"ש איהו י"ה, י"ם ה"ץ, ובה כלילן פקודין דעשה ולא תעשה, פקודין דלא תעשה מסטרא דדין דאיהו אלהים דתמן י"ה, ועלה אתמר (שמות ג טו) זה שמ"י והא אוקמוהו, פקודין דעשה מסטרא דמינא דאיהו רחמי דכלילן באברהם, ועלייהו אתמר (חבקוק ג ב) ברוגז רחם תזכר.

קם סבא חד מבתר טולא (כותלא), ואמר רבי רבי בוצינא קדישא, קום אדליק שרגא דאיהי מצוה, שכינתא קדישא, דעלה אתמר (ויקרא יו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, ועלה אתמר (שמות כו כ) להעלת גר תמיד,

גר יהו"ה אתקריאת ודאי, אור דנהיר ביה נשמת אדם, קום אדליק בה.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רִגְלוֹי וַיְתִיב רַגְעָא חֲדָא
וְאָמַר, רַבּוּן עֲלַמִּין דְּאַנְתָּ אִיהוּ מְאֲרִי
מְלָכִין וְגַלְיָ רִזִּין, יְהֵא רַעְוָא דִּילָךְ לְסַדְרָא מְלִין
בְּפוּמְאִי, לְקַיְמָא בִּי הַאי קְרָא (שם ד יב) וְאַנְכִי
אַהִיָּה עִם פִּיךָ, דְּלֹא אַעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ,
פְּתַח וְאָמַר.

תקונא תלתין

בְּרֵאשִׁית מָאן רֵאשִׁית דָּא חֲכָמָה, דָּא נְקוּדָה
דְּלִגְאוּ, דְּאַתְמַר בָּהּ (תהלים מה יד) כָּל
כְּבוֹדָה בַּת מְלֹךְ פְּנִימָה, וְדָא יִרְאָה דְּאִיְהִי
פְּקוּדָא קְדָמָא, וְעֲלֵה אַתְמַר (משלי א ז) יִרְאֵת
יְהוָה רֵאשִׁית דְּעַת, וְאִיְהִי רְמִיזָא בְּמַלְת
בְּרֵאשִׁית, וְאִית יִרְאָה רְעָה רְצוּעָה לְאַלְקָאָה
לְחַיִּיבִיא, וְהַאי נְקוּדָה אִיְהִי אוֹת שְׁבַת וְיוֹמִין
טְבִין וְאוֹת דְּתַפְלִין וְאוֹת דְּבְרִית מִיְלָה, הֵהִיא
רְצוּעָה אִיְהִי יִרְאָה רְעָה אִיְהִי עֲרֵלָה, זַפְּאָה
אִיְהוּ מָאן דְּאַעְבְּר לָהּ מְנִיָּה, דְּלִית לָהּ רְשׁוּ
לְרְצוּעָה לְאַלְקָאָה לִיָּה, וְהַאי נְקוּדָה עֲלֵה
אַתְמַר (שמות לא יד) מְחַלְלִיָּה מוֹת יוֹמַת, מְאִי
מְחַלְלִיָּה אֲלֵא מָאן דְּאַעִּיל רְשׁוּ נּוֹכְרָאָה בְּחָלְל
דִּילָהּ דְּאִיְהִי רְשׁוֹת הִיָּחִיד, דְּעֲלֵה אַתְמַר (במדבר
ט ב) וְנִכְרְתָהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִתּוֹךְ הַקֶּהֱל כִּי אַתָּה
מְקַדֵּשׁ יְהוָה טמא.

וְכִבְיָ אַתְרַמִּיז בְּהַאי תִּיבָה יִרְאָה בְּרִי"ת
שְׁבַת, כְּגוֹנוֹנָא דָּא יִרְאֵת בְּרֵאשִׁית, וְהַאי
בְּרִי"ת בְּרֵאשִׁית, שְׁבַת בְּרֵאשִׁית, וְהַאי
נְקוּדָה אִיְהִי רֵאשִׁית, יְהוָה קְנָנִי רֵאשִׁית
דְּרַפּוּ (משלי א כב), כְּגוֹנוֹנָא דָּא בְּרֵאשִׁית, כִּלְאָ אִיְהִי
נְקוּדָה חֲדָא, אִיְהִי רֵאשִׁית, וְאִיְהִי אוֹת בְּרִית,
וְאִיְהִי אוֹת שְׁבַת, וְאִיְהִי יִרְאֵת יְהוָה.

מָאן חָלְל דִּילָהּ ב, ו' אִיְהוּ בְּעֲלֵה, בִּיָּה אִיְהִי
נְטִירָא וְסִתִּימָא בְּגִלוּתָא, הֲדָא הוּא
דְּכְתִיב (יחזקאל מז א) יְהִיָּה סְגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשָׂה,

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל רִגְלוֹי, וַיְשִׁב
רַגְעָ אֶחָד וְאָמַר: רַבּוּן הַעוֹלָמִים,
שְׂאֵתָהּ הוּא בַּעַל הַמְּלָכִים וּמַגְלָה
רְזִים, יְהִי רְצוּנְךָ לְסַדְר דְּבְרִים
כְּפִי, לְקַיְמָא בִּי אֵת הַפְּסוּק הַזֶּה,
וְאַנְכִי אַהִיָּה עִם פִּיךָ, שְׁלֹא אֶכְנֵס
בְּבוֹשָׁה לְפָנֶיךָ, פְּתַח וְאָמַר.

תקון שרשים

בְּרֵאשִׁית, מִי הֵרֵאשִׁית? זו
חֲכָמָה, זו נְקוּדָה שֶׁל כְּפָנִים,
שְׂאֵתָמַר בָּהּ כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלֹךְ
פְּנִימָה, וְזו יִרְאָה שֶׁהִיא מְצוּה
רֵאשׁוֹנָה, וְעֲלֵיָה נֶאֱמַר יִרְאֵת
יְהוָה רֵאשִׁית דְּעַת, וְהִיא רְמִיזָה
בְּמַלְת בְּרֵאשִׁית, וַיֵּשׁ יִרְאָה רְעָה,
רְצוּעָה לְהַלְקוֹת אֵת הַרְשָׁעִים,
וְהַנְּקוּדָה הַזֹּאת הִיא אוֹת שְׁבַת וְיָמִים
טוֹבִים, וְאוֹת שֶׁל תַּפְלִין וְאוֹת שֶׁל
בְּרִית מִיְלָה. אוֹתָהּ הַרְצוּעָה הִיא
יִרְאָה רְעָה, הִיא עֲרֵלָה. אֲשֶׁרִי הוּא
מִי שְׂמַעְבִּיר אוֹתָהּ מִמְּנוּ, שְׂאִין
רְשׁוֹת לְרְצוּעָה לְהַלְקוֹת אוֹתוֹ,
וְעַל הַנְּקוּדָה הַזֹּאת נֶאֱמַר מְחַלְלִיָּה
מוֹת יוֹמַת. מַה זֶה מְחַלְלִיָּה? אֲלֵא
מִי שְׂמַכְנִים רְשׁוֹת זָרָה בְּחָלְל
שְׁלָהּ, שֶׁהִיא רְשׁוֹת הִיָּחִיד,
שְׂעֲלֵיָה נֶאֱמַר וְנִכְרְתָהּ הַנֶּפֶשׁ
הַהִיא מִתּוֹךְ הַקֶּהֱל, כִּי אַתָּה מְקַדֵּשׁ
יְהוָה טמא.

וְהַכֹּף נְרַמֵּז בְּתִבָּה הַזֹּאת, יִרְאָה
בְּרִי"ת שְׁבַת, כְּמוֹ זֶה: יִרְאֵת
בְּרֵאשִׁית, בְּרִי"ת בְּרֵאשִׁית,
שְׁבַת בְּרֵאשִׁית, וְהַנְּקוּדָה הַזֹּאת
הִיא רֵאשִׁית, יְהוָה קְנָנִי רֵאשִׁית
דְּרַפּוּ, כְּמוֹ זֶה בְּרֵאשִׁית, הַכֹּל הִיא
נְקוּדָה אַחַת, הִיא רֵאשִׁית, וְהִיא
אוֹת בְּרִית, וְהִיא אוֹת שְׁבַת, וְהִיא
יִרְאֵת יְהוָה.

כִּי הַחָלְל שְׁלָהּ? ב, ו' הוּא
בְּעֲלֵה, כּוּ הִיא שְׂמוּרָה וְנִסְתָּרָת
בְּגִלוּת, זֶהוּ שְׂפָתוֹב יְהִיָּה סְגוּר
שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשָׂה, כְּמוֹ זֶה ם
סְתוּמָה, וְהִרִי נִתְבָּאָר, וְהַנְּקוּדָה

היא השביעית כתר על ראשו, וכתר של ספר תורה העטרה על הכרית, ז' שהיא היום השביעי, יום השבת, שביעי ודאי, ועליו נאמר ויכיום השבת יפתח, אבל בימות החול גן נעול אחותי כלה. נקראת סתומה באות ו'.

והערלה והפריעה הזו הן כמוץ ותבן של החטה, בימות החול נקראת ה"א, שהוא הב"ל לה"ב המזבח, להדליק מוץ ותבן, והיא נשארת סלת נקיה, אבל בזמנים של שבת וימים טובים נקראת י' עטרה על הכל, והבית (הכפסא) שלה שלשים ושנים אלהיים של מעשה בראשית, והב' היא כלולה מעשר אמירות בכל צד, ה' היא נקראת יראה, בין בשבת בין בכרית מילה ובין בדין, וכך בכל מצוה.

ארה"ם זה הנתים הראשון, עליו נאמר נתיב לא ידעו עיט ולא שזפתו עין איה. מה זה עין איה? אלא מאותם מלאכים שאומרים איה מקום כבודו להעריצו, כשהיא בנתיב הזה, אין להם בה ידיעה, שהיא נסתרת מחיות המרפכה.

והארץ היתה תהו ובהו, מה זה והארץ היתה תהו ובהו? אלא מי שמוציא מרשות היחיד לרשות הרבים, גורם לשכינה להיות תהו ובהו חשך ותהום, שמתלבשת באותן קלפות, שהן ארבע גליות, ולא עוד, אלא שגורם לה להיות יבשה, תהו, שמתלקת הנקודה מהחלל שלה, שהיא ב', ונשארת יבשה.

הנתיב השני, ורוח אלהיים מרחפת על פני המים. מה זה ורוח? אלא בודאי בזמן שהשכינה יורדת לגלות, הרוח

כגונא דא ם סתימא, והא אתמר, ונקודה איהו שביעאה תגא על רישיה, תגא דספר תורה, עטרה על ברית, ז' דאיהו יום שביעי יום השבת, שביעי ודאי, ועליה אתמר ויכיום השבת יפתח, אבל ביומין דחול גן נעול אחותי כלה (שיר ד"ב). (דף עג"ב) אתקריאת סתימא באות ו'.

והא ערלה ופריעה אינון כמוץ ותבן דחטה, ביומין דחול אתקריאת ה"א, דאיהו הב"ל לה"ב המזבח, לאדלקא מוץ ותבן, ואשתארת איהי סלת נקיה, אבל ביומין דשבת ויומין טבין אתקריאת י' עטרה על פלא, וביתא, (ג"א וכפסא) דילה, ל"ב אלהיים דעובדא דבראשית, ואיהו ב' כלילא מעשר אמירן בכל סטרא, האי י' אתקריאת יראה, בין בשבת בין בכרית מילה בין בדינא והכי בכל פקודא.

ארה"ם דא נתיב קדמאה, עליה אתמר (איוב כח ז) נתיב לא ידעו עיט ולא שזפתו עין איה, מאי עין איה, אלא מאינון מלאכין דאמרין איה מקום כבודו להעריצו, כד איהו בהאי נתיב לית לון ידיעה בה, דאיהו סתימא מחיון דמרפכתא.

והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב), מאי והארץ היתה תהו ובהו, אלא מאן דאפיק מרשות היחיד לרשות הרבים גרים לשכינתא, למהוי תהו ובהו חשך ותהום, דאתלבשת באינון קליפין, דאינון ארבע גליות, ולא עוד אלא דגרים לה למהוי יבשה תהו, דאסתלקת נקודה מחלל דילה דאיהו ב', ואשתארת יבישה.

נתיב תניינא, ורוח אלהיים מרחפת על פני המים (שם), מאי ורוח, אלא בודאי

בזמנא דשכינתא נחתת בגלותא, האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי

בְּאוֹרֵייתָא, בְּגִין שְׂכִינְתָּא דְּאַשְׁתַּכַּחַת בִּינֵיהוּ,
וְהָאֵי רוּחַ אֲתַעְבִּיד קָלָא, וְיִימָא הָכִי אֵינוֹן
דְּמִיכִין דְּשִׁינְתָּא בְּחוּרֵיהוֹן, סְתִימִין עֵינִין
אֲטִימִין דְּלָבָא, קוּמוּ וְאַתְעֵרוּ לְגַבֵּי שְׂכִינְתָּא,
דְּאִית לְכוּן לָבָא בְּלָא סְכְּלַתְנוּ לְמַנְדַּע בָּהּ,
וְאִיהוּ בִּינִיכוּ.

וְרוּא דְּמִלָּה קוּל אוֹמֵר קָרָא (ישעיה מו), כְּגוֹן
קָרָא נָא הִישׁ עוֹנָךְ וְאֵל מִי מְקַדוּשִׁים
תַּפְּנָה (איוב כ א), וְהִיא אֲמַרַת מַה אֶקְרָא, כֹּל
הַבְּשָׂר חָצִיר, כֹּלָּא אֵינוֹן כְּבַעֲרִין דְּאַכְלִין חָצִיר,
וְכָל חֲסֵדוּ פְצִיץ הַשְּׂדֵה (שם), כֹּל חֲסֵד דְּעַבְדִּין
לְגַרְמֵייהוּ עַבְדִּין, וְאַפִּילוּ כֹּל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
בְּאוֹרֵייתָא, כֹּל חֲסֵד דְּעַבְדִּין לְגַרְמֵייהוּ עַבְדִּין,
כִּי הוּא זְמַנָּא וְיִזְכּוֹר כִּי בְּשַׂר הֵמָּה רוּחַ הוֹלֵף
וְלֹא יִשׁוּב (תהלים עח ט) לְעֵלְמָא, וְדָא אִיהוּ רוּחָא
דְּמִשִּׁיחַ, וְי לֹון מָאן דְּגַרְמִין דִּיזִיל לִיה מִן
עֵלְמָא וְלֹא יתוּב לְעֵלְמָא, דְּאֵלִין אֵינוֹן דְּעַבְדִּין
לְאוֹרֵייתָא יבִּשָׁה, וְלֹא כְּעָאן לְאַשְׁתַּדְּלָא
כְּחַכְמָה דְּקַבְּלָה, דְּגַרְמִין דְּאַסְתַּלַּק נְבִיעוּ
דְּחַכְמָה דְּאִיהִי י' מִינָהּ, וְאַשְׁתַּאֲרַת ב' יבִּישָׁה,
וְי לֹון דְּגַרְמִין עֲנִיּוּתָא וְחַרְבָּא וּבִיזָה וְהֵרַג
וְאַבְדִּין כְּעֵלְמָא, וְהָאֵי רוּחַ דְּאַסְתַּלַּק אִיהוּ רוּחַ
דְּמִשִּׁיחַ כִּמָּה דְּאַתְמַר, וְאִיהוּ רוּחַ הַקִּדְּשׁ,
וְאִיהוּ רוּחַ חַכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ
דַּעַת וְיִרְאָת יְהו"ה (ישעיה יא ב).

כְּפִקוּדָא תְּנִינָא וְיִאמֵר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיִהִי
אֹר (בראשית א ג), וְדָא אֲהֶבָה דְּאִיהוּ
אַהֲבַת חֲסֵד, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב (ירמיה לא ב) וְאַהֲבַת
עוֹלָם אֲהֶבְתִּיךָ עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֲסֵד, וְעֵלְהָ
אַתְמַר (שיר ב ז) אִם תְּעִירוּ וְאִם תַּעֲזֹרוּ אֵת
הָאַהֲבָה עַד שְׁתַּחֲפִץ, יִרְאָה אֲתַקְרִיאַת מִסְטָרָא
דְּשְׂמָאֵלָא, וְאַהֲבָה אֲתַקְרִיאַת מִסְטָרָא דִּימִינָא.

הוּוּ נִשְׁכַּחַת עַל אוֹתָם שְׁמַתְעַסְקִים
בְּתוֹרָה, מִשׁוּם שְׁהִשְׁכִּינָה נְמַצָּאת
בִּינֵיהֶם, וְהָרוּחַ הוּוּ נַעֲשִׂית קוּל,
וְתִאמַר כִּף: אוֹתָם יִשְׁנִים שְׁשָׁנָה
בְּנַחֲרֵיהֶם, סְתוּמִי הָעֵינִים
וְאַטוּמִי הַלֵּב, קוּמוּ וְהִתְעוֹרְרוּ אֵל
הַשְׁכִּינָה, שְׁיֵשׁ לְכֶם לֵב כְּלִי
הַשְׁכָּל לְדַעַת אוֹתָהּ, וְהִיא בִּינִיכֶם.
וְסוּד הַדְּבַר - קוּל אוֹמֵר קָרָא, כְּמוֹ
קָרָא נָא הִישׁ עוֹנָךְ וְאֵל מִי
מְקַדוּשִׁים תַּפְּנָה, וְהִיא אוֹמַרַת
מַה אֶקְרָא, כֹּל הַבְּשָׂר חָצִיר, הַכֹּל
הֵם כְּבַהֲמוֹת שְׂאוּכְלוֹת חָצִיר, וְכָל
חֲסֵדוּ פְצִיץ הַשְּׂדֵה, כֹּל חֲסֵד
שְׁעוּשִׁים, עוּשִׁים לְעַצְמָם. וְאַפִּילוּ
כֹּל אֵלוּ שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, כֹּל
חֲסֵד שְׁעוּשִׁים - לְעַצְמָם עוּשִׁים.
כְּאוֹתוֹ זְמַן וְיִזְכּוֹר כִּי בְּשַׂר הֵמָּה
רוּחַ הוֹלֵף וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם,
וְזוֹהִי רוּחוֹ שֶׁל מִשִּׁיחַ, אוֹי לְהֶם
מִי שְׂגוּרָמִים שְׁיִלַּף לוֹ מִן הָעוֹלָם
וְלֹא יִשׁוּב לְעוֹלָם, שְׂאֵלוּ הֵם
שְׁעוּשִׁים אֵת הַתּוֹרָה יבִּשָׁה, וְלֹא
רוֹצִים לְהַשְׁתַּדֵּל בְּחַכְמַת הַקַּבְּלָה,
וּגְוִרָמִים שְׁמִסְתַּלַּק מִעֵין חַכְמָה,
שְׁהִיא י' מִמֶּנָּה, וְנִשְׁאָרַת ב'
יבִּשָׁה, אוֹי לְהֶם שְׂגוּרָמִים עֲנִיּוּת
וְחַרְבַּ וּבִיזָה וְהֵרַג וְאַבְדִּין כְּעוֹלָם,
וְהָרוּחַ הוּוּ שְׁמִסְתַּלַּקַת הִיא רוּחַ
הַמִּשִּׁיחַ, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאָר, וְהִיא רוּחַ
הַקִּדְּשׁ, וְהִיא רוּחַ חַכְמָה וּבִינָה
רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה, רוּחַ דַּעַת
וְיִרְאָת יְהו"ה.

כְּצוּרָה שְׁנִיָּה, וְיִאמֵר אֱלֹהִים יְהִי
אֹר וְיִהִי אֹר, וְזוֹ אֲהֶבָה שְׁהִיא
אַהֲבַת חֲסֵד. זְהוּ שְׁכַתוּב וְאַהֲבַת
עוֹלָם אֲהֶבְתִּיךָ עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ
חֲסֵד, וְעֵלְיָה נִאמַר אִם תְּעִירוּ וְאִם
תַּעֲזֹרוּ אֵת הָאַהֲבָה עַד שְׁתַּחֲפִץ.
יִרְאָה נְקִרְאָת מְצַד הַשְּׂמָאֵל,
וְאַהֲבָה נְקִרְאָת מְצַד הַיְמִינִין.
יִשׁ יִרְאָה וְיִשׁ יִרְאָה, יִשׁ אֲהֶבָה

אֵת יִרְאָה וְאֵת יִרְאָה, אֵת אֲהֶבָה וְאֵת אֲהֶבָה, יִרְאָה דְּדַחִיל כִּר נִשׁ

לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִין דְּלֹא נְחִית מִנְכֻסֵי,
אוּ בְּגִין דְּלֹא יָמוּתוּן בְּנוֹי בְּחַיֵּי, אֶשְׁתַּפַּח
דְּאִם הָוָה נְחִית מִנְכֻסֵי אוּ אִם יָמוּתוּן בְּנוֹי
בְּחַיֵּי דְּלֹא הָוָה דְּחִיל לֵיהּ, וּבְגִין דָּא הָוָה
רַחִים לֵיהּ, הַאי יִרְאֵה וְאַהֲבֵה לָא שְׂוֵי לִירְאָת
יְהוּ"ה וְלֹאֲהֲבֵה דִּילֵיהּ לְעִקְרָא, אֲבָל רַחֲמֵי
וּדְחִילוּ עִיקְרָא דִּילֵיהּ בֵּין טַב וּבֵין בִּישׁ, וּבְגִין
דָּא אֶתְקַרֵּאת הַאי יִרְאֵה וְאַהֲבֵה עַל מְנַת לְקַבַּל
פְּרַס.

וְיֵשׁ אַהֲבָה. יִרְאֵה, שִׁירָא אָדָם
מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדֵי שְׂלֵא יֵרֵד
מִנְכֻסֵי אוּ כְּדֵי שְׂלֵא יָמוּתוּ בְּנוֹי
בְּחַיֵּי. נִמְצָא שְׂאִם הֵיָה יוֹרֵד
מִנְכֻסֵי אוּ אִם יָמוּתוּ בְּנוֹי בְּחַיֵּי,
הוּא לֹא הֵיָה יִרְא מִמֶּנּוּ, וּמִשּׁוּם
זֶה הֵיָה אוֹהֵב אוֹתוֹ, הִירְאָה
וְהֶאֱהָבֵה הִלְלוּ לֹא שְׂם אֵת יִרְאָת
יְהוּ"ה וְאֵת הֶאֱהָבֵה שְׂלוּ לְעִקְרָא,
אֲבָל אַהֲבֵה וִירְאָה הֶעֱקַר שְׂלוּ בֵּין
טוֹב וּבֵין רַע, וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרְאוּת
הִירְאָה וְהֶאֱהָבֵה הִלְלוּ עַל מְנַת
לְקַבַּל פְּרַס.

וּבְגִין דָּא אָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ
הוּא (שם), הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַם בַּצְּבֹאוֹת אוּ בְּאִילוֹת הַשָּׁדָה, אִם
תַּעֲיִרוּ וְאִם תַּעֲזְרוּ אֵת הֶאֱהָבֵה עַד שְׂתַחֲפֵץ,
דְּאִיהוּ רַחֲמֵי (נ"א דְּאִיהוּ רַחֲמֵי) בְּלֹא פְּרַס, (עַד
דְּאִיהוּ יַחֲפֵץ), וְלֹא עַל מְנַת לְקַבַּל פְּרַס, דִּירְאֵה
וְאַהֲבֵה עַל מְנַת לְקַבַּל פְּרַס (דַּף ע"ד ע"א) אִיהִי
שְׂל שְׂפַחָה, וְתַחַת שְׂלֵשׁ רִגְזָה אַרְצָא וְגוֹמַר (מִשְׁלִי
ל לא) תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ, וְשְׂפַחָה כִּי תִירַשׁ
גְּבִירָתָהּ.

וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, הַשְּׂבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַם בַּצְּבֹאוֹת אוּ בְּאִילוֹת
הַשָּׁדָה אִם תַּעֲיִרוּ וְאִם תַּעֲזְרוּ
אֵת הֶאֱהָבֵה עַד שְׂתַחֲפֵץ, שְׂהִיא
אַהֲבָה (שְׂהִיא רַחֲמִים) כְּלִי פְּרַס, (עַד
שְׂהִיא יַחֲפֵץ), וְלֹא עַל מְנַת לְקַבַּל
פְּרַס, שִׁירְאָה וְאַהֲבֵה עַל מְנַת
לְקַבַּל פְּרַס הִיא שְׂל שְׂפַחָה, וְתַחַת
שְׂלושׁ רִגְזָה אַרְצָא וְגוֹמַר תַּחַת עֶבֶד
כִּי יִמְלוֹךְ וְשְׂפַחָה כִּי תִירַשׁ
גְּבִירָתָהּ.

אַרְהוּ"ם דָּא מִן וְיֵאמַר אֱלֹהִים יְהִי אֹר, אִיהוּ
נְתִיב תְּלִיתָאָה, יְהִי אֹר י"ה אַוִּיר,
אוֹר י', וְכַד הַאי נִקְוֵדָה אֶתְעַטְפַת (נ"א
אֶתְפַּשְׂטַת) בְּהַאי אֹר וְאֶתְעַבִּידַת אַוִּיר, מְהַכָּא
אֶתְמַשְׁכוּ כָּל הַהוּיּוֹת.

אַרְהוּ"ם זֶה מִן וְיֵאמַר אֱלֹהִים
יְהִי אֹר, הוּא הַנְּתִיב הַשְּׂלִישִׁי,
יְהִי אֹר י"ה אַוִּיר, אוֹר י',
וּכְשֶׁנִּקְוֵדָה הַזֶּה מִתְעַטְפַת
(מִתְפַּשְׂטַת) בְּאוֹר הַזֶּה וְנַעֲשִׂית אַוִּיר,
מִכַּפָּאן נִמְשְׁכוּ כָּל הַהוּיּוֹת.

כָּם סְבָא חַד פְּתַח וְאָמַר, יְהִי אֹר וְיְהִי אֹר,
יְהִי אֹר דָּא יְמִינָא, וְיְהִי אֹר דָּא שְׂמָאלָא,
דְּבְכַל אֶתְר וְיְהִי אִיהוּ לְשׁוֹן צַעַר, וּבְגִין דָּא
וְיְהִי הַיּוֹם דְּדָא אִיהוּ רֵאשׁ הַשָּׁנָה דְּאִיהוּ
שְׂמָאלָא, דְּאִיהוּ דִּן דִּינָא דְּכָל עֲלָמָא, וּבְגִינָה
אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית א ג) וְיְהִי אֹר, וְיִרְא אֱלֹהִים אֵת
הָאוֹר כִּי טוֹב, דָּא עַמּוּדָא דְּאֶמְצַעִיתָא דְּאִיהוּ
טוֹב, וְיִבְדַּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ (שם), בֵּין הָאוֹר דָּא אֶהְרֵן כְּהֵנָּא, וּבֵין הַחֹשֶׁךְ דָּא קַרְחָא, אָמַר מִשְׁה

כָּם זְקַן אֶתְר, פְּתַח וְאָמַר: יְהִי
אוֹר וְיְהִי אֹר, יְהִי אֹר זֶה הַיְמִין,
וְיְהִי אֹר זֶה הַשְּׂמָאל, שְׂבְכַל
מְקוֹם וְיְהִי הוּא לְשׁוֹן צַעַר,
וּמִשּׁוּם כָּף וְיְהִי הַיּוֹם, שְׂהֵוּ רֵאשׁ
הַשָּׁנָה, שְׂהוּא שְׂמָאל שְׂהוּא דִּן
אֵת דִּין כָּל הַעוֹלָם, וּבְגִלְגַּלֵּה נְאָמַר
וְיְהִי אֹר. וְיִרְא אֱלֹהִים אֵת הָאוֹר
כִּי טוֹב, זֶה הַעַמּוּד הָאֶמְצַעִי
שְׂהוּא טוֹב, וְיִבְדַּל אֱלֹהִים בֵּין
הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ, בֵּין הָאוֹר - זֶה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

הזהר

היומי

חלק יב

לימוד

זוהר

היומי

אלול

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

12

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק יא

לימוד

זוהר

היומי

אב

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

11

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק י

לימוד

זוהר

היומי

תמוז

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

10

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ט

לימוד

זוהר

היומי

סיון

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

9

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ח

לימוד

זוהר

היומי

אייר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

8

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ז

לימוד

זוהר

היומי

ניסן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

7

חברה מזכי
הרבים העולמי